

ΑΝΑΛΩΜΕΝΟΙ

ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΕΖΟΓΡΑΦΙΑ

ΙΔΡΥΤΗΣ ΣΕΙΡΑΣ
Άρης Μαραγκόπουλος

Επιμέλεια Σειράς: Άρτεμις Λόν
Μετάφραση: Γιώργος Μπέτσος
Διόρθωση: Λένια Μαζαράκη
Εξώφυλλο: MOTIBO A.E.

Τίτλος πρωτοτύπου: Consumed
Copyright © 2014 David Cronenberg, All rights reserved
Copyright © 2016 Εκδόσεις Τόπος
Isbn: 978-960-499-159-4

Η πνευματική ιδιοκτησία αποκτάται χωρίς καμία διατύπωση και χωρίς την ανάγκη ρή-
τρας απαγορευτικής των προσβολών της. Κατά το Ν. 2387/20 (όπως έχει τροποποιηθεί
με το Ν. 2121/93 και ισχύει σήμερα) και κατά τη Διεθνή Σύμβαση της Βέρνης (που έχει
κυρωθεί με το Ν. 100/1975), απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αποθήκευση σε κάποιο
σύστημα διάσωσης και γενικά η αναπαραγωγή του παρόντος έργου με οποιονδήποτε
τρόπο ή μορφή, τμηματικά ή περιληπτικά, στο πρωτότυπο ή σε μετάφραση ή άλλη δια-
σκευή, χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Εκδόσεις Τόπος
Πλαπούτα 2 και Καλλιδρομίου 11473, Αθήνα
Τηλ.: 210 8222835-856 Fax: 210 8222684

www.toposbooks.gr

ΝΤΕΪΒΙΝΤ ΚΡΟΝΕΝΜΠΕΡΓΚ

ΑΝΑΛΩΜΕΝΟΙ

Μυθιστόρημα

Μετάφραση
Γιώργος Μπέτσος

Για την Κάρολιν

1

Η ΝΑΟΜΙ ΕΙΧΕ ΑΠΟΡΡΟΦΗΘΕΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΘΟΝΗ. Ή, για την ακρίβεια, από το διαμέρισμα που φαινόταν στο παράθυρο του QuickTime της οθόνης· το μικρό, ασυγύριστο, σοφιστικέ διαμέρισμα της Σελεστίν και του Αριστίντ Αροστεγκί. Βρισκόταν εκεί, απέναντί τους, ενώ εκείνοι κάθονταν δίπλα δίπλα σε έναν παλιό καναπέ – πιθανώς με κοτλέ ύφασμα σε κόκκινο Βουργουνδίας. Μιλούσαν σε έναν αθέατο δημοσιογράφο. Με τα λευκά πλαστικά ακουστικά στ' αυτιά της η παρουσία της στο σπίτι των Αροστεγκί είχε και ηχητική διάσταση. Αισθανόταν το βάθος του δωματίου και την τρισδιάστατη υπόσταση των κεφαλιών του ζευγαριού – κεφάλια οξυδερκή με αισθαντικά πρόσωπα. Ήταν ένα ταιριαστό ζευγάρι, έμοιαζαν με αδέρφια. Μπορούσε να μυρίσει τα βιβλία που ήταν σφηνωμένα στα ράφια της βιβλιοθήκης πίσω τους, ένιωθε τη χειμαρρώδη ζέση της διανόησης να αναβλύζει από μέσα τους. Στο πλάνο τα πάντα φαίνονταν πεντακάθαρα – προϊόν της τεχνολογίας της κάμερας, των μικρών ανιχνευτών CCD και CMOS· τέτοια είναι η φύση του μέσου, σκέφτηκε η Ναόμι. Έτσι, η αίσθηση του βάθους στο δωμάτιο, στα βιβλία και στα πρόσωπα γινόταν ακόμα πιο έντονη.

Η Σελεστίν μιλούσε. Στο χέρι της ένα αναμμένο Gauloises. Τα νύχια της ήταν περασμένα με μπορντό βερνίκι – ή μήπως ήταν μαύρο (η οθόνη έδινε μια κάπως ερυθρή απόχρωση στα πράγ-

ματα). Τα μαλλιά της ήταν πιασμένα ψηλά, σε έναν επιμελώς ατημέλητο κότσο, με μερικές ατίθασες μπούκλες γύρω από τον λαιμό της. «Μα φυσικά, όταν εκλείπει η επιθυμία, είσαι νεκρός. Ακόμα και η επιθυμία για ένα προϊόν, ένα αντικείμενο προς κατανάλωση, είναι προτιμότερη από την παντελή έλλειψή της. Η επιθυμία για μια φωτογραφική μηχανή, για παράδειγμα, ακόμα και για μια φτηνή, μια εφειζίδικη, είναι αρκετή για να κρατήσει τον θάνατο σε απόσταση ασφαλείας». Σαρδόνιο χαμόγελο. Η Σελεστίν τράβηξε μια τζούρα από το τσιγάρο με τα ξεχωριστά χείλη της. «Υπό την προϋπόθεση, βεβαίως, πως η επιθυμία είναι αληθινή». Ξεφύσπησε τον καπνό με γατίσιο αέρα, έβγαλε ένα γελάκι.

Η Σελεστίν είχε πατήσει τα εξήντα δύο, όμως ήταν η σοφιστική ευρωπαϊκή εκδοχή των εξήντα δύο, όχι αυτή που συναντάς στα αμερικανικά εμπορικά κέντρα των μεσοδυτικών πολιτειών. Η Ναόμι είχε μείνει έκθαμβη από την αισθαντικότητα της, από την αύρα του στιλ της και τη θεατρικότητα της παρουσίας της, από το πώς τα κοσμήματά της με τα κινούμενα στοιχεία και ο κομψός της όγκος στον καναπέ φαίνονταν να γίνονται ένα. Ήταν η πρώτη φορά που άκουγε τη Σελεστίν να μιλάει – μόλις είχαν αρχίσει να κάνουν την εμφάνισή τους κάποιες συνεντεύξεις της στο ίντερνετ, και μόνο, φυσικά, εξαιτίας του φόνου της. Η φωνή της Σελεστίν ήταν βραχνή και φιλήδονη, τα αγγλικά της διέθεταν βεβαιότητα και πνευματώδες χιούμορ, δολοφονική ακρίβεια. Η νεκρή γυναίκα έκανε τη Ναόμι να αισθάνεται άβολα.

Η Σελεστίν στράφηκε νωχελικά προς τον Αριστίντ. Από το στόμα και τη μύτη της έρρεε καπνός που αιωρούνταν προς το μέρος του σαν φασματική μπαγκέτα μαέστρου. Εκείνος πήρε μια ανάσα πριν αρχίσει να μιλάει, εισέπνευσε τον καπνό και συνέχισε τη σκέψη της. «Ακόμα κι αν δεν αποκτήσεις ποτέ τη μηχανή ή ακόμα κι αν δεν τη χρησιμοποιήσεις ποτέ, αρκεί που έχεις την επιθυμία. Το παρατηρείς και στα βρέφη. Η δύναμη της επιθυμίας τους είναι πανίσχυρη». Καθώς πρόφερε αυτές τις λέξεις, άρχισε να χαϊδεύει τη γραβάτα του, που ήταν χωμένη σε ένα κομψό κασμιρένιο πουλόβερ με V. Έμοιαζε λες και χάιδευε ένα από τα απαιτητικά βρέφη για τα οποία μιλούσε και η χειρονομία

του φαινόταν να εξηγεί το μακάριο χαμόγελο που είχε απλωθεί στο πρόσωπό του.

Η Σελεστίν τον παρατήρησε για λίγο, τον περίμενε να σταματήσει να χαϊδεύει τη γραβάτα του, έπειτα στράφηκε και πάλι στον αθέατο δημοσιογράφο. «Αυτός είναι και ο λόγος που λέμε ότι η μόνη αυθεντική λογοτεχνία της σύγχρονης εποχής είναι τα εγχειρίδια χρήσης». Έγειρε προς τον φακό αποκαλύπτοντας ένα θελκτικό ντεκολτέ γεμάτο φακίδες. Η Σελεστίν ψαχούλεψε κάτι εκτός πλάνου, έπειτα απλώθηκε και πάλι προς τα πίσω κρατώντας στο χέρι με το τσιγάρο ένα παχύ λευκό φυλλάδιο. Το ξεφύλλισε με το πρόσωπό της πολύ κοντά στις σελίδες σαν να ήταν μύωπας – ή μήπως μύριζε το χαρτί ή το μελάνι; Τελικά, βρήκε τη σελίδα που έψαχνε και άρχισε να διαβάζει. «Auto-flash χωρίς red-eye reduction. Επιλέξτε αυτή τη ρύθμιση για φωτογραφίες χωρίς ανθρώπους ή αν επιθυμείτε άμεση φωτογράφιση χωρίς τη λειτουργία αφαίρεσης των κόκκινων ματιών». Γέλασε με εκείνο το πληθωρικό, βραχνό της γέλιο και επανέλαβε, αυτή τη φορά όμως με μεγάλο στόμφο. «Επιλέξτε αυτή τη ρύθμιση για φωτογραφίες χωρίς ανθρώπους». Κούνησε το κεφάλι της με μάτια πλέον κλειστά για να νιώσει όλο τον λεκτικό πλούτο. «Ποιος συγγραφέας μάς έχει δώσει πιο προκλητική και οξεία γραφή από αυτή τον τελευταίο αιώνα;»

Το παράθυρο με τους Αροστεγκί συρρικνώθηκε παίρνοντας και πάλι μέγεθος εικονιδίου – βρέθηκε στην κάτω αριστερή γωνία ενός παραθύρου δελτίου ειδήσεων. Οι μικροσκοπικοί πλέον Αροστεγκί παρέμεναν πολύ χαλαροί και ομιλητικοί, ο ένας συνέχιζε την κουβέντα από κει που τη σταματούσε ο άλλος σαν έμπειροι παίκτες του χάντμπολ. Ωστόσο, η Ναόμι δεν άκουγε πλέον τι έλεγαν. Άκουγε τα λόγια ενός υπερβολικά σοβαρού παρουσιαστή ειδήσεων στο κύριο παράθυρο. «Σε αυτό ακριβώς το διαμέρισμα, το διαμέρισμα της Σελεστίν και του Αριστίντ Αροστεγκί, κοντά στη φημισμένη Σορβόνη, έδρα του Πανεπιστημίου του Παρισιού, βρέθηκε το κατακρεουργημένο πτώμα μιας γυναίκας. Αργότερα έγινε γνωστό πως η αποτρόπαια δολοφονημένη γυναίκα ήταν η Σελεστίν Αροστεγκί». Σε ένα μικρό παράθυρο ο φακός εστίασε στον προσνή Αριστίντ. Μιλούσε. «Ο σύζυγός της, ο διάσημος

Γάλλος φιλόσοφος και συγγραφέας Αριστίντ Αροστεγκί, ακόμα αναζητείται για ανάκριση». Έπειτα από ένα άγαρμπο cut ο Αριστίντ εξαφανίστηκε και αντικαταστάθηκε από φωτογραφίες που είχαν τραβηχτεί με μηχανή στο χέρι. Ήταν φωτισμένες από εμπρός με σκληρό φως· εικόνες της κουζίνας του μικροσκοπικού διαμερίσματος, απ' ό,τι φαίνεται βγαλμένες νύχτα. Γρήγορα μεγεθύνθηκαν λαμβάνοντας πλήρεις διαστάσεις, ενώ το παράθυρο του παρουσιαστή υποχώρησε στην πάνω δεξιά γωνία.

Άντρες της σήμανσης με μαύρα χειρουργικά γάντια έβγαζαν παγωμένες πλαστικές σακούλες από το ψυγείο, φωτογράφιζαν τα άπλυτα κατσαρολικά και τα τηγάνια στην κουζίνα, έψαχναν μέσα στα πιάτα και στα μαχαιροπίρουνα. Ο λιλιπούτειος πλέον παρουσιαστής συνέχισε: «Σύμφωνα με πηγές που επιθυμούν να παραμείνουν ανώνυμες, υπάρχουν στοιχεία που υποδηλώνουν πως μέρη του σώματος της Σελεστίν Αροστεγκί μαγειρεύτηκαν στην ίδια της την κουζίνα και έπειτα φαγώθηκαν».

Αλλαγή πλάνου σε μια ευρεία λήψη ενός επιβλητικού δημοτικού κτιρίου με τη λεζάντα «Préfecture de Police, Paris».¹ «Ο αστυνομικός διευθυντής Ογκίστ Βερνιέ δήλωσε τα ακόλουθα όσον αφορά το ενδεχόμενο διαφυγής του Αροστεγκί από τη χώρα». Στο επόμενο πλάνο ο αναπάντεχα λεπτεπίλεπτος, διοπτροφόρος αστυνομικός διευθυντής έδινε συνέντευξη σε έναν χώρο που έμοιαζε με μεγάλο διάδρομο ο οποίος ξεχείλιζε από δημοσιογράφους. Η γαλλική φωνή του, γεμάτη συναισθηματικές αποχρώσεις και ένταση, γρήγορα εξασθένησε, για να δώσει τη θέση της στην τραχιά, πιο αμέτοχη αμερικανική εκδοχή της: «Ο κύριος Αροστεγκί είναι εθνικός θησαυρός. Το ίδιο ήταν και η Σελεστίν Μορό. Οι δυο τους συνιστούσαν ένα γαλλικό ιδεώδες, ένα ζεύγος φιλοσόφων. Ο θάνατός της αποτελεί εθνική τραγωδία». Τώρα το πλάνο έδειχνε το πολύβουο πλήθος των δημοσιογράφων που ξεφώνιζε ερωτήσεις. Πληθώρα υψωμένων φωτογραφικών μηχανών και συσκευών ηχογράφησης. Έπειτα η εικόνα επέστρεψε στον διευθυντή. «Ο Αριστίντ Αροστεγκί έφυγε από τη χώρα για μια περιοδεία δια-

1. Αστυνομική Διεύθυνση, Παρίσι. (Σ.τ.Μ.)

λέξεων στην Ασία τρεις μέρες πριν ανακαλυφθεί το πτώμα της γυναίκας του. Προς το παρόν δεν έχουμε συγκεκριμένο λόγο να τον θεωρούμε ύποπτο εγκλήματος, ωστόσο φυσικά εγείρονται ερωτήματα. Ισχύει πως δεν γνωρίζουμε πού ακριβώς βρίσκεται. Τον αναζητούμε».

Το μπάτζερ του κυλιόμενου ιμάντα στρίγκλισε αποσπώντας τη Ναόμι από το «Préfecture de Police». Την επανέφερε στον χώρο παραλαβής αποσκευών του αεροδρομίου Σαρλ ντε Γκολ. Ο ιμάντας ξεκίνησε απότομα και το πλήθος των εν αναμονή επιβατών κατευθύνθηκε ταυτόχρονα προς τα εμπρός. Κάποιος έπεσε πάνω στο λάπτοπ της με αποτέλεσμα αυτό να της φύγει και να γλιστρήσει στα πόδια της τραβώντας τα ακουστικά από τ' αυτιά της. Καθόταν στην άκρη του ιμάντα και πλήρωσε το τμήμα. Ίσα που πρόλαβε να διασώσει το αγαπημένο της MacBook Air σηκώνοντας τις πατούσες στις φτέρνες. Έπιασε το λάπτοπ με τις μύτες των αθλητικών παπουτσιών της. Το δελτίο για την υπόθεση Αροστεγκί συνεχιζόταν ασυγκίνητο στο παράθυρό του, όμως η Ναόμι έκλεισε την οθόνη του Air και έβαλε τους Αροστεγκί προσωρινά για ύπνο.

ΤΟ IPHONE ΤΟΥ ΝΕΪΘΑΝ ΧΤΥΠΗΣΕ. Από τον ήχο της κλήσης, το τραγούδι ενός αφρικανικού δεντροβάτραχου, ήξερε πως ήταν η Ναόμι. Για κάποιο λόγο εκείνη το είχε θεωρήσει ερωτικό και του το είχε στείλει με μέιλ. Ο Νείθαν καθόταν οκλαδόν στο τραχύ τσιμεντένιο, γεμάτο υγρασία πάτωμα ενός διαδρόμου της πίσω εισόδου της Κλινικής Μολνάρ. Είχε μπροστά του την τσάντα της φωτογραφικής του μηχανής και κάτι έψαχνε μέσα που υποψιαζόταν πως το είχε πάρει η Ναόμι· ήταν απολύτως αναμενόμενο το ότι του τηλεφωνούσε εκείνη ακριβώς τη στιγμή, μιας και το υπεριορθτικό της ραντάρ δούλευε, όπως πάντα, σε ανατριχιαστικό βαθμό. Με το ένα χέρι συνέχισε να σκαλίζει την τσάντα, ενώ με τον αντίχειρα του άλλου απάντησε στο τηλέφωνο. «Έλα, Ναόμι. Πού είσαι;»

«Έφτασα επιτέλους στο Παρίσι. Είμαι στο ταξί και πηγαίνω προς το Crillon. Εσύ πού είσαι;»

«Είμαι Βουδαπέστη, σ' έναν βδελυρό διάδρομο στην Κλινική Μολνάρ και ψάχνω στην τσάντα της φωτογραφικής τον macro των 105 mm, τον φακό που αγόρασα από το αεροδρόμιο της Φρανκφούρτης».

Ακολούθησε ανεπαίσθητη παύση, που ο Νείθαν γνώριζε πως δεν υποδήλωνε τύψεις όσον αφορά τον φακό. Η Ναόμι έστελνε κάποιο μήνυμα με το Blackberry της ενώ του μιλούσε. «Εεε... Δεν πρόκειται να τον βρεις στην τσάντα, τον φοράω στη δική μου μηχανή. Σου τον δανείστηκα στο Μιλάνο, δεν θυμάσαι; Ήσουν σίγουρος ότι δεν υπήρχε περίπτωση να τον χρειαστείς».

Ο Νείθαν πήρε βαθιά ανάσα και αναθεμάτισε τη στιγμή που έπεισε τη Ναόμι να αλλάξει την Canon της και να πάρει Nikon, ώστε να μπορούν να μοιράζονται τον εξοπλισμό· το πάθος για τις φίρμες ήταν κάτι σαν συναισθηματική κόλλα για σκληροπυρηνικά ζευγάρια πωρωμένα με την τεχνολογία. Τεράστιο λάθος. Σταμάτησε να σκαλίζει στην τσάντα. «Μάλιστα. Αυτό σκέφτηκα κι εγώ. Απλώς έλπιζα πως την όλη μεταβίβαση την είχα φανταστεί. Πολλές φορές ονειρεύομαι πως σου δίνω τα πράγματά μου».

Ακούστηκε ένα ρουθούνισμα της Ναόμι. «Θα σου δέσει τόσο πολύ τα χέρια αυτό; Ξαφνικά ανακάλυψες πως χρειάζεσαι τον macro;»

«Πρόκειται να φωτογραφίσω μια επέμβαση σε λίγο. Δεν μου είχε περάσει απ' το μυαλό πως θα μ' άφηναν να μπω εκεί μέσα, αλλά, απ' ό,τι φαίνεται, πετάνε απ' τη χαρά τους στην προοπτική να με βάλουν να καταγράψω τα πάντα. Ήθελα τον macro για την εφεδρική μηχανή. Είμαι σίγουρος πως θα υπάρχουν άκρως αλλόκοτα πράγματα ιατρικής ουγγρικού τύπου για να τα τραβήξω σε τεράστια γκρο πλαν. Ίσως βέβαια να μην τα χρησιμοποιήσω στο κομμάτι, να τα κρατήσω ως σημεία αναφοράς. Για το αρχείο μας».

Άλλη μια παύση της Ναόμι που υποδήλωνε ενασχόληση με περισσότερα από ένα πράγματα, μια ξαφνική διακοπή του ρυθμού της κουβέντας που έβγαζε τον Νείθαν από τα ρούχα του. Αυτή ήταν όμως η Ναόμι, οπότε το κατάπινες. «Συγγνώμη. Πού να το ξέρω;»

«Δεν πειράζει. Είμαι σίγουρος πως τον έχεις μεγαλύτερη ανάγκη από μένα».

«Οι ανάγκες μου είναι πάντα μεγαλύτερες απ' τις δικές σου. Είμαι άτομο με πληθωρικές ανάγκες. Ήθελα τον macro για να τραβήξω πρόσωπα. Έχω κανονίσει μυστικές συναντήσεις με κάτι τύπους της γαλλικής αστυνομίας. Θέλω να συλλάβω και τον παραμικρό πόρο στα πρόσωπά τους».

Ο Νείθαν έγειρε στον νοτισμένο τοίχο του διαδρόμου. Είχε ξεμείνει, λοιπόν, με τον φακό ζουμ των 24-70 mm στην κύρια μηχανή, μια D3. Πόσο κοντά θα μπορούσε να εστιάσει αυτό το πράμα; Κατά πάσα πιθανότητα θα αρκούσε. Αν όχι, αν όντως χρειαζόταν ακόμα μεγαλύτερη εστίαση, μπορούσε να αλλάξει τις διαστάσεις των αρχείων της D3. Η συμβίωση με τη Ναόμι σε καθιστούσε επινοητικό. «Πάντως, κοριτσάκι, εκπλήσσομαι που είσαι διατεθειμένη να μαγαρίσεις τα χεράκια σου και ν' ανακατευτείς με αληθινούς ανθρώπους. Πού πήγαν οι πηγές κατόπιν σερφαρίσματος στο ίντερνετ; Τι απέγινε η θαλπωρή της εικονικής δημοσιογραφίας που ποτέ δεν απαιτούσε να αποχωριστείς τα πιτζαμάκια σου; Δεν θα ήταν ανάγκη να βρίσκεσαι στο Παρίσι τώρα, θα μπορούσες να βρίσκεσαι οπουδήποτε».

«Αν μπορούσα να βρίσκομαι οπουδήποτε, αυτό το οπουδήποτε θα ήταν το Παρίσι».

«Μάλιστα. Και είπες ότι πηγαίνεις στο Crillon; Θα μείνεις εκεί ή πας να συναντήσεις κάποιον;»

«Και τα δύο».

«Δεν είναι κομματάκι ασύμφορο το μέρος;»

«Έχω μια μυστική γνωριμία. Δεν θα μου κοστίσει un seul sou».²

Κατά την προσφιλή του τακτική, ο Νείθαν έθεσε ακαριαία σε λειτουργία τους εσωτερικούς καταστολείς ζήλιας. Όχι ότι οι μυστικές γνωριμίες της Ναόμι ήταν κατ' ανάγκη άντρες, αλλά όλοι είχαν κάτι ύποπτο, έναν αέρα απειλής, κινδύνου. Αν ήθελες να παρακολουθήσεις το συνεχώς διογκούμενο, δαιδαλώδες κοινωνικό της δίκτυο θα έπρεπε να τρέξεις κάποιο εξαιρετικά εξζητημένο πρόγραμμα χαοτικών συναρτήσεων το οποίο θα χαρτογραφούσε κάθε λεπτό της μέρας της.

2. Δεν θα μου κοστίσει δεκάρα. (Σ.τ.Μ.)

«Ωραία, καλό ακούγεται», είπε ο Νείθαν με μια έλλειψη ενθουσιασμού προορισμένη να της επιστήσει την προσοχή.

«Ναι, είναι τρομερό», είπε η Ναόμι, χωρίς να αντιληφθεί τίποτα.

Στην άλλη άκρη του διαδρόμου άνοιξε μια μεταλλική πόρτα με κοιλώματα. Ένας άντρας με περιβολή χειρουργείου και με το φως να πέφτει πίσω του έκανε νόημα στον Νείθαν. «Ελάτε, κύριε Νείθαν, ώρα να ντυθείτε. Ο δρ Μολνάρ σάς περιμένει».

Ο Νείθαν κούνησε το κεφάλι και σήκωσε το χέρι του δείχνοντας πως είχε πάρει το μήνυμα. Ο άντρας γύρισε απότομα το δικό του χέρι κάνοντας μια χειρονομία που παρότρυνε τον Νείθαν να βιαστεί κι έπειτα εξαφανίστηκε κλείνοντας την πόρτα πίσω του.

«Μάλιστα. Λοιπόν, με καλεί ο καρκίνος. Πρέπει να κλείσω. Πες μου τα κατέκαστα σε δύο δευτερόλεπτα το πολύ».

Άλλη μια ενοχλητική παύση που μαρτυρούσε πως κάτι την είχε αποσπάσει – ή μήπως έβαζε σε τάξη τις σκέψεις της; «Η δική μου υπόθεση έχει πολύ ζουμί, συνδυασμός σεξ μετά φονικού, μετά αυτοκτονίας, μετά κανιβαλισμού φιλοσοφικού γαλλικού τύπου. Εσύ;» είπε τελικά η Ναόμι.

«Εγώ ασχολούμαι ακόμα μ' εκείνη την αμφιλεγόμενη πατέντα θεραπείας του καρκίνου του μαστού με εμφύτευση ραδιενεργών κόκκων. Σε λατρεύω».

«Je t'adore aussi.³ Πάρε με τηλέφωνο. Γεια σου».

«Γεια». Ο Νείθαν άγγιξε το τηλέφωνο και τερμάτισε την κλήση, έπειτα κρέμασε το κεφάλι. Χτίστε με μέσα σ' αυτόν τον μυχλιασμένο διάδρομο να μην με ξαναβρεί κανείς. Είχε φτάσει και πάλι εκείνη η στιγμή. Η στιγμή της μανιώδους εσωτερικής αναστολής, του φόβου να φέρει εις πέρας οτιδήποτε, της αποστροφής της αναγκαιότητας για δράση, της αναμέτρησης με το ρίσκο και το ενδεχόμενο της αποτυχίας. Όμως ο καρκίνος τον καλούσε, και το κάλεσμά του ήταν προσαγή.

3. Κι εγώ σε λατρεύω. (Σ.τ.Μ.)